

● REC

Bestseller
časopisu
SPIEGEL

FAKE

KDO TI
TEĎ UVĚŘÍ

ARNO STROBEL

THRILLER

 metafora

Patrick Dostert vede spokojený život: má dobrou práci, přátele, milující manželku. Když u dveří jeho domu nečekaně zazvoní kriminální policie, jako by se ocitl ve špatném snu. Čelí vážnému obvinění z ublížení na zdraví a únosu ženy, kterou nikdy předtím neviděl. Důkazy proti němu jsou poměrně pádné a Patrickův život se tak neuvěřitelnou rychlostí proměňuje v noční můru. Přichází o práci, přátele... Když se zdá, že policie přece jen začíná pochybovat, objeví se video, na němž je Patrick jasně poznat. Nikdo už nepochybuje. Patrick ve vazbě čeká na soudní proces. Obrazový materiál je pravý, tvrdí policie. Podaří se Patrickovi prokázat, že je to „fake“?

„U knih Arno Strobela nepotřebujete záložku, protože je prostě neodložíte z ruky. Jsou neuvěřitelně napínavé a nervydrásající!“

– Sebastian Fitzek, spisovatel a novinář

ARNO STROBEL

FAKE

KDO TI TEĎ UVĚŘÍ?

PSYCHOTHILLER

Přeložila Romana Hájková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Fake © 2022 by Arno Strobel

Published by S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main, Germany

Translation © Romana Hájková, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-793-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-792-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-292-9 (print)

Je snazší proměnit pravdu v lež
než lež v pravdu.

Manfred Hinrich, německý filozof

I

PROLOG

Věděla to hned, jakmile vstoupil do dveří. Viděla mu to na obličejí. Ta svislá rýha, která se mu táhla z čela ke kořeni nosu...

Je naštvaný. Hodně naštvaný. Srdce jí sevřela ledová pěst.

„Ahoj,“ pozdraví a pokusí se o nevinný úsměv.

Nesmí si všimnout, jak ti je. Že máš chuť od něj utéct, tak daleko, jak to jen jde. Tak daleko, aby tě už nikdy nenašel. Teď mu to ale v žádném případě nesmí dojít. Hlavně neříkej nic, co by ho rozzlobilo ještě víc.

Sepne ruce a pomalu jde k němu.

Prostě nedělej nic, co by ho ještě víc rozzlobilo.

„To je dobře, že jsi tady. Já... půjdu hned do kuchyně a připravím jídlo.“

Hlavně pryč od něj. Do jiné místnosti, kde tě neuvidí. Kde nemůžeš udělat něco špatně.

„Jak to, že to ještě není hotové?“ zavrčí a skloní hlavu jako býk, který se chystá k útoku.

Je to nevyhnutelné. A je jedno, co řeknu nebo udělám. On to tak chce.

„Ty... ty jsi přišel dřív než obvykle,“ koktá omluvně. „Ale to nevadí, opravdu. Všechno už mám dávno hotové, jenom to dám na sporák. Nebude to trvat dlouho.“

Ach, bože, prosím, ať se nerozzuří ještě víc. Prosím, dnes mě ušetři.

„Víš ty co?“ Vykročí směrem k ní. „Víš, co si myslím?“

Zírá na něj vytřeštěnýma očima a vrtí hlavou jako ve zpomaleném filmu. *Prosím ne!*

„Co je? Jsi němá? Nebo si myslíš, že mi nemusíš odpovídat?“

Než stihne zareagovat, mluví dál. „To je ono, že jo? Jsi moc fajnová na to, abys se mnou mluvila, vid? Myslíš si, že jsi něco lepšího.“

„Ne, opravdu, já...“ Není to nic víc než zaskřehotání.

„Drž hubu, ty děvko,“ zasyčí na ni. Teď je přímo před ní. „Já vím přesně, co se v tom tvým slepičím mozku odehrává.“

„Prosím, já...“ Najednou ji jeho ruce chytí kolem krku.

„Se mnou tyhle hry hrát nebudeš!“

Když ji stiskne, chce se jí instinktivně křičet, ale z jejích otevřených úst nevychází nic víc než chroptění. Divoce mává rukama a bez sebemenší šance na úspěch se snaží uvolnit ten železný stisk. Jeho chladné oči ji upřeně pozorují. Uvědomuje si, že hněv v jeho nitru se změnil v nenávist. Rty má sevřené do těsné linky a tvář zkamenělou zlobou. „Ty kurvo, přísahám, že buď z tebe udělám slušnou ženskou, nebo tě zabiju.“

Její myšlenky se propadají do víru panického strachu ze smrti. O krok ustoupí, přičemž se zoufale snaží vykrotit z jeho sevření. Do něčeho však narazí a zakopne. Jak padá, hrdlo má najednou zase volné a dychtivě nasává životodárný vzduch. Když dopadne na zem, hlavou jí projede tupá bolest. Ignoruje ji, tápe kolem sebe a snaží se vyhrabat na všechny čtyři, dál od něj. Ale najednou je zase na ní. Jeho prsty se jí zarývají do vlasů a zvedají jí hlavu. Vidí, jak se k ní blíží temný stín... a pak jí v obličeji vybuchne ohňostroj.

Na okamžik kolem ní všechno zčerná, ale ona s hrozící mdlobou bojuje. Pokud ztratí vědomí, zabije ji. Tentokrát ji zabije,

tím si je jistá. Má pocit, že jí hoří nos. Myšlenka na to, že je zlomený, zmizí, když se jí jeho prsty znovu zaryjí do vlasů.

Brutální úder odmrští její hlavu na stranu. Je skoro v bezvědomí, myslí se jí valí temná mlha, takže následující rány a kopance vnímá s milosrdnou otupělostí.

Znovu a znovu se otrásá celé její tělo, když ji mlátí pěstmi a kope do břicha.

Pak je najednou konec. Neodvažuje se pohnout. Čeká. Opravdu ji pustil?

Zdá se jí, že slyší kroky. Je to on? Už se na ní dostatečně odreagoval? Nebo se jí zase jednou povedlo přežít?

Opatrně stáhne ruce, které si v obranném gestu držela kolem hlavy. V další vteřině se jí něco otře o čelo a pak se to okamžitě zařízne do kůže na krku a napne. Tenký provaz nebo nějaké lanko... Něco, co ji dusí ještě hůř než předtím jeho ruce.

Nohy se jí divoce škubou, paty bouchají o zem, a přestože si je jistá, že právě teď umírá, v posledním bdělém okamžiku si uvědomuje, že vedle ní klečí malé tělo, bezmocně křičí a tahá ji za nohu.

Jonas, její mysl vytvoří poslední slovo a pak se propadá do bezedné temnoty.

Ještě žiju, je její první myšlenka, když se snaží otevřít oči. Podaří se jí to jen nepatrně, na malou škvíru, víčka má oteká.

Jonas, to je to další, co ji napadne a probudí v ní veškerou energii, která v jejím zmláceném těle ještě zbyla.

Jonas! Jestli mu něco provedl...

Rozhlédne se kolem, matně si uvědomuje, že stále leží na podlaze. Zdá se, že je sama.

Jonas...

Trhne sebou a pokusí se posadit, ale okamžitě vydává ostrý výkřik, protože jí tělem projede žhavá bolest, tak intenzivní, že upadne a sténá. Žebra, žaludek, hlava – ta bolest je všude. Ale musí zkontrolovat, že je její chlapec v pořádku. Zatím ho vždycky ušetřil, ale dnes byl tak plný nenávisti...

Znovu zkouší vstát, tentokrát pomaleji. Když se přes ni zase převálí vlna kruté bolesti, je připravena. Zatne zuby, zvedne horní část těla a chvíli tak zůstane. Rozhlédne se po místnosti, aby se ujistila, že je opravdu sama. Pak se vytáhne nahoru pomocí opěradla židle, a nakonec se nejistě postaví na nohy. Musí dýchat ústy, nos má oteklý.

Pár vteřin jen tak stojí, poslouchá, opatrně hýbe rukama a nohama. Zdá se, že zlomeného nemá nic.

Chytne se za krk, a když se její prsty dotknou smyčky, kterou ji škrtil, krátce zasténá. Pak opatrně povolí provaz, přetáhne si ho přes hlavu a nechá spadnout na zem.

Krátce uvažuje, kolik je hodin a jak dlouho ležela v bezvědomí na podlaze.

Její mobil je v šuplíku příborníku, pravděpodobně opět s vybitou baterií. Téměř ho nepoužívá, protože jí tam nainstaloval různé sledovací aplikace a každou noc kontroluje, s kým si volala nebo psala.

Podívá se na okno. Pomalu nastává soumrak. V tuhle roční dobu to znamená, že musí být kolem půl sedmé. Takže ležela na podlaze asi hodinu a půl.

Co během té doby dělal on?

Nejistými kroky opouští obývací pokoj, spojovacími dveřmi opatrně nahlédne do kuchyně a pokračuje do chodby. Zastaví se před zrcadlem v šatně a zasténá. Vyděšeně si položí ruku na ústa,

zadrží dech a napjatě poslouchá. Doufá, že ji neslyšel. Po chvíli ruku sundá a otočí se zpátky k zrcadlu.

Zvykla si už na hodně, ale to, co tentokrát udělal s jejím obličejem...

Rty má na několika místech rozbité a slepené usychající krví. Oteklá víčka jsou napůl zavřená. Jak už vytušila, má zlomený nos a celá pravá strana obličeje už zmodrala. Hluboká rána vysvětluje pálení na čele.

Otočí se, udělá pár opatrných kroků a pak se zastaví pod schodištěm. Vzhledne. Poslouchá. Nic neslyší.

Pomaloučku stoupá do prvního patra. Teď se jí s každým schodem zrychluje. Když se dostane úplně nahoru, v uších jí divoce buší.

Snad spí. Snad si Jonas hraje ve svém pokoji.

Dveře do ložnice jsou pootevřené. Zastaví se a nahlédne do místnosti. Postel je nedotčená. Není tam. S trhnutím se odvrátí a několika rychlými kroky, které okamžitě následují prudké záchvěvy bolesti v celém těle, dojde ke dveřím dětského pokoje. Otevře a s úlevou vydechne. Jonas sedí na podlaze u postele a hraje si s autíčky.

Podívá se na ni a nezúčastněně si ji prohlíží. Jejich pohledy se na dvě nebo tři vteřiny setkají a chlapec se pak vrátí ke své hře.

Plakal, oči má oteklé a červené. Její vzhled ho nepřekvapuje. Nediví se, nejde k ní, nepláče. Není to poprvé, co ji vidí v takovém stavu. Jeho dětská mysl se musela v určité chvíli rozhodnout, že to bude ignorovat.

Má pocit, že jí srdce pukne bolestí.

Jak má čtyřleté dítě řešit takovou situaci?

Předloktím si otře z tváří slzy a vstoupí do pokoje. Skloní se k synovi a pohladí ho po vlasech.

Rozhodla se.

„Všechno je v pořádku,“ řekne tichým hlasem. „Je konec. A už se to nestane, to ti slibuju. Rychle sbalím pár věcí a vyrazíme na výlet. Jen ty a já.“

Znovu se na ni koukne. „Pojede i táta?“

„Ne, pojedeme bez táty.“

Jonasovi přes obličej přelétne letmý záblesk radosti. Pustí auto, se kterým si právě hrál, a postaví se. Obejme ji kolem krku a přitiskne svou tvář na její tak silně, že má co dělat, aby nezasténala.

„Ano,“ souhlasí. „Bez táty.“

II

PODVRH

Dlouho jsem přemýšlel, kde a jak začít svůj příběh. Každý příběh samozřejmě začíná začátkem, otázkou je jen, kterou událost tak definovat. Byl to okamžik, kdy jsem byl zatčen? Moment, kdy jsem byl poprvé obviněn? Nebo to bylo ještě dřív?

Ale možná bych se měl nejprve představit. Jmenuju se Patrick Dostert, je mi 37 let a čekám v cele nápravného zařízení Tonna na termín prvního soudního jednání.

Jsem obviněn z vraždy jedné ženy. Policie i státní zástupce dokonce tvrdí, že nešlo jen o jednu, i když důkazy mají jen pro tenhle čin. A důkazy, to musím uznat, jsou opravdu zdrcující. Hlavně jeden. A přesto jsem nevinný.

Ale k tomu se dostanu později.

Když se rozhlednu po cele a pomyslím si, že pokud budu shledán vinným, budu muset strávit celý zbytek života v takovéto zamřížované díře, obávám se, že mi zbývá jenom jedna možnost: ukončit to.

Mohlo by se zdát, že to jsou až moc dramatická slova. A že vůle žít nakonec zvítězí.

Ano, to je možné. Jenže v tuhle chvíli je pro mě představa doživotního vězení tak děsivá, až jsem si skoro jistý, že neexistuje způsob, jak bych to mohl vydržet.

Ale na to snad nedojde. Je přece známo, že naděje umírá poslední. I když mi moje situace neumožňuje pohlížet do budoucna ani s nejmenším náznakem optimismu a ve skutečnosti všechno mluví proti mně – pořád doufám, že pravda nakonec zvítězí. Dokonce jsem se po dlouhé době začal zase modlit.

Je pozoruhodné, že dokud byl můj život klidný a spořádaný, tak jsem o možné existenci Boha vůbec nepřemýšlel. I když jsem, alespoň na papíře, katolík.

Až když jsem zůstal úplně sám, začal jsem na něj znovu myslet, nebo spíš doufat, že přece jen existuje.

Náboženství je povzdech utlačovaného stvoření, opium lidstva, řekl kdysi Karel Marx.

Pro mě je nyní Bůh stéblem, kterého se zoufale chytám, když hrozí, že budu rozdrcen mezi mlýnskými kameny domnělé spravedlnosti.

Venku zuří bouřka. Vít se dere do trhliny v budově poblíž mého cely. Jeho stoupající a klesající vytí zní děsivě, jako sbor ztracených duší. To se k tomuhle místu opravdu hodí.

Je to přímo dokonalá atmosféra k vyprávění mého příběhu.

Píšu ho do notebooku, který mi sehnal můj právník. Podle rozhodnutí frankfurtského zemského soudu z října 2014 musí mít podezřelý ve vazbě možnost nahlédnout do svého spisu na počítači nebo notebooku, který si může zakoupit na své náklady. Přístroj má sice hardwarová a softwarová omezení, která podléhají bezpečnostnímu řádu vazební věznice, ale program pro psaní do této kategorie nespadá. Naštěstí.

Mimochodem, rozhodl jsem se napsat svůj příběh ve třetí osobě. Myslím, že to vytváří neotřelou atmosféru. Psychologický thriller. Jinak se to, co jsem od jara zažil, nedá popsat.

Psychologický thriller, který v jedné vteřině obrátil celý můj život vzhůru nohama.

Ale dost řečí. Můj příběh začíná ve čtvrtek 13. května...

I

To ráno začalo přímo dokonale.

Patrick si vzal dovolenou, protože základní škola, kde Julie pracovala jako učitelka, byla ten den zavřená.

Hned jak se probudil, tiše vstal z postele, v koupelně si vyčistil zuby a mokrými prsty si prohrábl krátké tmavě blond vlasy. Pak sešel dolů do kuchyně, která byla spojená s obývacím pokojem a jídelnou, aby vykouzil pompézní snídani s míchanými vejci, palačinkami, ovocným salátem a čerstvými křupavými rohlíky. Dokonce i po třech letech manželství si s Julií dávali záležet na takovýchto mimořádných chvílích ve dvou a pěstovali si svoje oblíbené rituály.

První ranní šálek kávy v posteli, dlouhé společné snídane o víkendech a na dovolených... Zvyklosti, které pro ně byly důležité, stejně jako společné běhání třikrát týdně nebo večerní povídání u sklenky vína místo toho, aby vedle sebe jen tiše seděli na gauči a koukali na televizi.

Když Patrick rozdělil míchaná vejce na dva talíře a položil je na stůl, spokojeně se podíval na svou práci.

„Perfektní načasování,“ řekla najednou Julie za ním. Vyděšeně se otočil. Stála ve dveřích do obývacího pokoje a usmívala se

na něj v bílém tričku a přiléhavých džínách, které zdůrazňovaly její sportovní postavu. Blond vlasy měla smotané do provizorního drdolu. „Cos provedl? Víš, že ten, kdo se takhle léká, nemá čisté svědomí?“

„Přiznávám se.“

Julie se naoko zamračila, i když se pořád ještě usmívala. „Přiznáváš se k čemu?“

„Ke všemu.“

„Pak je ti odpuštěno. Pojďme se nasnídat.“

Hřejivý a uklidňující pocit, který jím v tu chvíli projel, přiměl Patricka, aby si znovu uvědomil, jak moc Julii miluje.

Neseděli u stolu ani deset minut, když zazvonil zvonek. „Páni! Půl deváté,“ vyhrkl Patrick, když se podíval na hodinky, vstal a šel do haly.

„To bude určitě pošta,“ odhadla Julie a vesele za ním zavolala: „Co sis to zase objednal?“

Přede dveřmi však nestál kurýr, ale blondýna kolem čtyřicítky a asi o deset let starší štíhlý muž v džínách, bílé košili a tmavě modrém saku. Vlasy, sestřižené na milimetrovou délku, mu začínaly až hodně vysoko nad čelem.

„Lomberg, kriminální policie Výmar,“ představil se muž s vážným výrazem a podal Patrickovi policejní průkaz. Pak ukázal bradou na ženu. „To je moje kolegyně, komisařka Henschová. Jste Patrick Dostert?“

„Ano, jsem. Kriminální policie říkáte? Z Výmaru?“

„Můžeme dál?“ Žena se krátce rozhlédla. „Máme na vás pár otázek, které bychom neradi pokládali mezi dveřmi.“

Patrick na ně pár vteřin udiveně zíral, ale pak ustoupil stranou a pokynul jim dovnitř. „Promiňte, prosím, jsem jen trochu zmatený, ale... ano, jistě, pojďte dál.“

Když policisté vstoupili do obývacího pokoje, Julie se podívala nejdřív na ně a potom na svého muže. „Tohle je pan Lomberg a... jeho kolegyně z výmarské kriminální policie,“ objasnil Patrick.

Julie odložila vidličku a vstala. „Kriminální policie? Nerozumím...“

„Za chvíli vám vysvětlíme, proč jsme tady,“ řekla policistka. „Vy jste paní Julie Dostertová?“

„Ano, to jsem.“

Lomberg se otočil k Patrickovi. „Pane Dosterte, říká vám něco jméno Yvonne Voigtová?“

Patrick chvíli přemýšlel a pak zavrtěl hlavou. „Ne, kdo to je?“

„Před třemi dny zmizela ve Výmaru. Když její sousedka večer předtím venčila psa, všimla si, že do jejího domu vstoupil muž. Krátce nato slyšela nějaký hluk. A od té doby paní Voigtovou nikdo neviděl. Nedostavila se ani do zaměstnání.“

„Panebože, to zní hrozně,“ zděsila se Julie. „Ale já opravdu nechápu, co s tím my máme společného. A vůbec, Výmar...“

„A co takhle Jana Gehlenová?“ ignoroval Juliinu otázku Lomberg. „Tu znáte?“

„Ne, neznám ani Janu Gehlenovou.“ Patrick pohlédl na Julii. „A ty?“

„Já taky ne.“

„Jana Gehlenová je nejlepší přítelkyně pohřešované osoby,“ řekl Lomberg a na chvíli se odmlčel. Pak se jeho oči zabodly do Patrickových. „Myslí si, že máte se zmizením Yvonne Voigtové něco společného. Myslí si, že jste jí něco udělal.“

Uplynulo několik vteřin, během kterých Patrick nevěřicně zíral na policistu, jako by na něj mluvil cizím jazykem. Nakonec z jeho úst vyšlo sotva slyšitelné „Prosím?“

„Paní Gehlenová tvrdí, že jste měl s paní Voigtovou krátký vztah,“ pokračovala žena, jejíž jméno Patrick zapomněl a na kterém mu v tuhle chvíli vůbec nezáleželo.

„Vztah?“ zopakoval Patrick ohromeně. „Já?“

„Paní Voigtová jí také sdělila, že chce vztah s vámi okamžitě ukončit, protože si myslí, že jste nemocný, a bojí se vás.“

„Nemocný...“

„Ano. Paní Voigtová měla po celém těle modřiny, protože jste ji při sexu týral.“

„Já... Ale to je přece...,“ koktal Patrick a položil si ruku na čelo. „Přísahám, že ani jednu z těch žen neznám. To snad nemůže být... Chci říct...“ Trhnutím se otočil k Julii a vzal ji za ruku, jako by se bál, že by mohla chtít utéct. „Julie, přísahám, že nevím, o čem mluvím, já...“

Julie zavrtěla hlavou. „Samozřejmě že nevíš. Buď je to nějaký hrozný omyl, nebo si někdo dělá extrémně špatnou legraci.“ Uvolnila ruku z Patrickova sevření a otočila se k Lombergovi. „Proč ta žena říká něco tak pobuřujícího? Můj manžel není nemocný a nikdy by žádnou ženu netýral. A rozhodně by nedokázal někoho unést, nebo dokonce ještě něco horšího. Má ta žena pro tak neuvěřitelné obvinění nějaké důkazy?“

„Ne, nemá,“ připustil Lomberg. „Ale jak už bylo zmíněno, vypověděla, že jí to svěřila její přítelkyně a několikrát zmínila jméno Patrick Dostert.“

„Určitě má na mysli jiného Patricka Dosterta,“ mumlal Patrick, pořád úplně zmatený. „Jsem si jistý, že nejsem jediný s tímhle jménem.“

Lomberg sáhl do vnitřní kapsy saka a vytáhl malý zápisník. Otočil několik stránek. „Jste majitelem logistické společnosti?“

„Ne,“ odvětil Patrick udiveně. „Pracuju v takové firmě, ale jako obchodní manažer.“

„Ale je to logistická společnost?“

„Ano.“

„Paní Gehlenová hovořila v souvislosti s vámi právě o takové společnosti. Takže záměna je velmi nepravděpodobná.“

„Pak ta žena lže,“ vložila se do toho Julie.

Lomberg pokrčil rameny. „Možná. Ale proč by to dělala?“

„Kdo ví?“

„Pane Dosterte, kde jste byl před třemi dny, tedy desátého května, večer?“

„Před třemi dny?“ opáčil Patrick. „To bylo v pondělí... Byl jsem na večeři s potenciálním novým klientem. Čínským.“

„Čínským,“ zopakoval Lomberg. „A v jaké restauraci jste byli?“

„V *Kais Steakhouse*, tady v Erfurtu.“

Lomberg vytáhl z vnitřní kapsy saka pero a zapsal si to. „Jistě mi můžete dát jméno vašeho potenciálního zákazníka a adresu, kde ho můžeme zastihnout.“

„Mám jeho vizitku. A řekl mi, že bydlí v hotelu *Intercity*.“

„Byli jste jen ve dvou?“

„Ano.“

„Znají vás v té restauraci?“

Patrick pokrčil rameny. „Ne, byl jsem tam poprvé.“

„Potkal jste někoho, kdo vás zná?“

„Ne.“

„V kolik hodin jste se vrátil domů?“

„Kolem půl dvanácté.“

„Můžete to potvrdit?“ obrátil se Lomberg na Julii.

„Ano. Ne. Totiž...“

Lomberg zvedl pravé obočí. „Takže co? Ano, nebo ne?“

Než odpověděla, chvíli se dívala na Patricka. „Ten večer jsem byla na večeři s kamarádkou. Potom jsme šly ještě na drink. Domů jsem se dostala až kolem jedné. Patrick už byl v posteli.“

„Takže nemůžete s jistotou říct, kdy se váš manžel vrátil domů?“ zeptala se policistka.

„Tohle je absurdní,“ vydechl Patrick. „Už jsem vám řekl, že jsem se vrátil domů kolem půl dvanácté. A rozhodně jsem nikoho neunesl. Přece není možné, aby nějaká bláznivá ženská jen tak něco plácla do vzduchu a člověk by hned byl podezřelý z takového zločinu.“

Lomberg zavrtěl hlavou. „Ne, pane Dosterte, to rozhodně není absurdní. Doba, kdy si sousedka paní Voigtové všimla toho muže a krátce potom uslyšela hluk, je něco mezi půl desátou a desátou. Takže je naopak velmi důležité, jestli na tu dobu máte nebo nemáte alibi.“ Pohlédl na Julii. „Takže nemůžete potvrdit, že váš manžel byl doma kolem půl dvanácté?“

„Ne, to samozřejmě nemůžu. Už jsem vám přece řekla, že jsem nebyla doma. Ale Patrick má pravdu, tohle je naprosto absurdní. Všechno. Kromě toho, já mu vůbec nemusím potvrzovat, kdy se vrátil domů, když jeho čínský obchodní partner, se kterým byl na večeři, dosvědčí, že v deset hodin spolu byli v restauraci.“

Lomberg přikývl na znamení toho, že je mu to jasné, a požádal Patricka: „Můžu tedy dostat vizitku toho muže, prosím?“

„Ano, pořád by měla být v mém saku. Dojdu pro ni.“

Když krátce nato dostal policista kýženou vizitku, podíval se na ni a řekl: „Ningbo... V kanceláři na prezidiu máme kolegu, jehož rodiče pocházejí z Ningba. Pokud se nemýlím, je to u Šanghaje.“

„Ano, myslím, že ano.“

„Pak doufejme, že pan...,“ znovu pohlédl na vizitku, „... Hangyu je stále v Německu.“

Lomberg zastrčil vizitku do kapsy. „Potřebuju jméno a adresu společnosti, pro kterou pracujete.“

„Proč?“

„Protože to patří k věcem, které musíme prověřit.“

„Ale proč? Kromě toho, že tu ženu, Yvonne Voigtovou, vůbec neznám, si říkám, jestli není docela dobře možné, že ji vůbec nikdo neunesl. Třeba si jen dává někde pár dní pauzu a brzy se vrátí.“

Než se Lomberg znovu zadíval na Patricka, krátce uhnul očima do strany. Pak stočil pohled zpátky a pokračoval způsobem, jako by chtěl vysvětlit malému dítěti, proč nemá sahat na rozpálená kamna: „Pane Dosterte, potřebujeme vaše kompletní nacionále. Jméno, adresu, věk, název zaměstnavatele a tak dále. A ne, nepředpokládáme, že si paní Voigtová dává někde pár dní pauzu, protože jsme ve vstupní části jejího bytu našli krev, která je zjevně její.“

Chvilí na sebe beze slova hleděli, až Patrick konečně přikývl a prozradil Lombergovi název a adresu firmy.

„Děkuju. Existuje někdo, kdo by vám podle vašeho názoru chtěl nějak ublížit? Nepohádal jste se s někým nebo nevedete nějaký spor?“

„Ne. Alespoň o nikom takovém nevím. Ale přesto... Možná mě někdo nenávidí z důvodu, který neznám? Nebo je to všechno nedorozumění. Tím jsem si jistý. Kromě toho nerozumím jedné věci: řekl jste, že sousedka paní Voigtové toho muže viděla. Pak ho pravděpodobně dokáže popsat. A tím se jasně ukáže, že jsem to nebyl já.“

„Bohužel toho muže viděla jen zezadu.“

Patrick vydechl a zavrtěl hlavou. „Samozřejmě, to se dalo čekat. Každopádně s tím nemám nic společného.“

„Ale ano, máte. Ať tak, či onak. Možná jste tu ženu neunesl ani jí neublížil, ale od chvíle, kdy bylo v souvislosti s jejím zmizením zmíněno vaše jméno, jste do toho nějak zapojen. A jedna věc je jistá: pro to, že se v této věci objevilo vaše jméno, musí existovat nějaký důvod.“

2

Lomberg vytáhl vizitku a podal ji Patrickovi.

„Na mobilním telefonu mě můžete zastihnout kdykoli, ve dne i v noci. Pokud vás ještě něco napadne o Yvonne Voigtové nebo Janě Gehlenové nebo pokud si uvědomíte, že existuje někdo, kdo by proti vám mohl něco mít, zavolejte mi.“

Patrick vzal kartičku, strčil si ji do kapsy u kalhot a suše se zasmál. „Panebože, větší kliše to už snad nemůže být. Připadám si jako v televizním thrilleru třetí kategorie.“

Lomberg pokrčil rameny. „Buďte prosím, stále k zastižení. A znovu si dobře rozmyslete, jestli přece jen není možné, že byste znal Yvonne Voigtovou,“ požádal.

Obrátil se ke své kolegyni. „Tady jsme zatím skončili.“

„Co to tedy pro mě znamená?“ zeptal se Patrick, který se mezitím trochu vzpamatoval a jeho zmatek vystřídal narůstající hněv nad odporným obviněním ženy, jejíž jméno nikdy neslyšel. „Mám si snad najít právníka? Je to pro mě úplně neznámá situace, protože jsem ještě nikdy nebyl podezřelý z únosu.“ A po dvou nebo třech vteřinách dodal: „Nebo z něčeho ještě horšího.“

Lomberg zavrtěl hlavou. „O podezření nikdo nic neřikal. Někdo proti vám vznesl vážné obvinění a my to musíme prošetřit.

To je prozatím vše. Pokud budeme mít nějaké otázky, ozveme se vám.“

Zatímco Julie doprovázela oba vyšetřovatele ke dveřím, Patrick klesl na židli a nepřítomně se zahleděl z kuchyňského okna.

„Nemůžu tomu všemu uvěřit,“ řekla Julie, když se o chvíli později vrátila a posadila se naproti Patrickovi. „Připadá mi to jako špatný vtip. Někdo se ti snaží ublížit.“

Patrick odvrátil pohled od okna. „Ale kdo? Ta ženská, kterou neznám? A hlavně... proč?“

„To já nevím. Možná to dělá pro někoho jiného?“

Patrickova mysl konečně začala znovu fungovat. „Pokud je ale ta Gehlenová opravdu nejlepší kamarádkou té pohřešované, pak je nepravděpodobné, že by pomáhala skutečnému pachateli, a z toho důvodu obvinila mě. A kdyby jen předstírala, že je její kamarádka, policie by to určitě zjistila.“

„Ano, to zní logicky.“

Patrick vstal a šel ke stolu v obývacím pokoji, kde ležel jeho telefon. „Potřebuju s tou ženou mluvit. Chci vědět, jak přišla na ten absurdní nápad, že mám něco společného se zmizením její kamarádky. Ve Výmaru, třicet kilometrů odtud.“

Trvalo mu jen pár minut, než zjistil, že ve Výmaru žijí dvě ženy jménem Jana Gehlenová, které mají pevnou linku. S rozzlobeným odhodláním vytočil první číslo, ale po třech zazvoněních naskočil záznamník a ženský hlas mu sdělil, že majitelka telefonního čísla momentálně není doma, ale že by jí mohl zanechat vzkaz. Právě když se Patrick chystal promluvit, ozvalo se cvaknutí na lince a udýchaná žena vyhrkla: „Ano, haló?“

„Jste Jana Gehlenová?“

„Ano, a kdo jste vy?“

„Jmenuju se Patrick Dostert. Říká vám to jméno něco?“

„Kdo?“ opakovala a její hlas byl najednou ochraptělý.

Patrick si byl jistý, že se hned napoprvé trefil. „Jsem muž, kterého kvůli vám právě navštívila policie.“

Nastala pauza, během níž Patrick jasně slyšel ženin dech. Nakonec tiše řekla: „Co ode mě chcete?“

„Správně bych se měl ptát já, co chcete vy ode mě.“ Patrick se soustředil na to, aby zůstal alespoň trochu klidný, nenechal se unést a nezakřičel na ni, jestli se úplně nezbláznila.

„Proč jste pověděla policii, že mám něco společného se zmizením vaší kamarádky? Neznám vás ani tu druhou ženu. Je to všechno tak šílené, že tomu prostě nemůžu uvěřit. Takže ještě jednou: Proč to děláte? Vždyť vás ani neznám.“

„Policistům jsem řekla jen to, co mi sdělila Yvonne,“ vysvětlila Jana Gehlenová. „Musela jsem to udělat, protože chci, aby ten, kdo je zodpovědný za všechno, co se jí stalo, byl potrestán.“

„Ale trestné je i křivé obvinění,“ namítl Patrick a uvědomil si, že zvýšil hlas. „A co to vlastně všechno znamená? Pokud je mi známo, vaše kamarádka právě zmizela, a kdo ví, možná se zítra vrátí a všechno tohle se ukáže být úplně zbytečné.“

Zhluboka se nadechl a ztišil hlas.

„Dobře, zkusíme to jinak. Co vám přesně vaše kamarádka řekla? Možná myslela jiného Patricka Dosterta.“

„Podívejte se, já jsem řekla policii všechno, co vím. Teď musím do práce. Kromě toho se už s vámi *nechci* dál bavit.“

„Nedělejte, jako bych se vám snažil něco prodat po telefonu. Vždyť vy jste mě obvinila, že jsem někoho týral a unesl.“

„Viděla jsem modřiny na jejím těle,“ vyštěkla náhle Gehlenová a v hlase se jí ozval náznak hysterie. „Viděla jsem, co se jí stalo, a řekla mi, že jste to byl vy. A že se vás bojí. Doporučila jsem jí,

aby šla na policii, ale to ona nechtěla. Styděla se, protože jste ženatý a...“

„Sakra,“ vpadl jí do řeči Patrick, „já přece tu Yvonne ani neznám a taky jsem jí nikdy...“

Zarazil se a dodal: „Haló? Jste tam ještě?“, pak položil telefon a podíval se na Julii. „Zavěsila.“

„Dost jsi na ni křičel.“

„Ano, protože ta ženská...“ Odmlčel se a zoufale zavrtěl hlavou.

„Co ti řekla?“

Patrick svojí ženě reprodukoval obsah telefonátu. Když skončil, pronesla Julie: „Je to všechno hrozně divné. A jsi si opravdu naprosto jistý, že ani jednu z těch žen neznáš? Ani z minulosti?“

Patrick si unaveně sedl na židli, u které stál, a než se znovu podíval na Julii, zakryl si na několik vteřin obličej rukama. Pak zavrtěl hlavou. „Ne, přísahám, že jsem ta jména nikdy neslyšel.“

„To je vážně šílené. Ale pokud ten Číňan potvrdí policii, že jste spolu v pondělí byli v restauraci až do jedenácti, tak bude jasné, že buď ta Gehlenová, nebo její kamarádka lhaly.“

„Ano. Naštěstí jsem tu noc byl s panem Hangyu. Představ si, že bych byl třeba doma sám. Potom bych neměl alibi a policie by mě nejspíš okamžitě vzala do vazby. A to všechno jenom kvůli nějakému křivému obvinění.“

„Ale díkybohu máš alibi,“ řekla Julie.

„Ano. Ale stejně... to všechno musí mít nějaký důvod.“

„Kdo ví. Teď záleží jenom na tom, aby se ukázalo, že jsi s tím neměl nic společného.“

Patrick se zadíval přes velké okno na terasu, která teď zrovna byla jedno velké staveniště. Stará prkna řemeslníci vytrhali a nechali je na hromadě, kde už dva týdny čekaly na odvoz a likvidaci. Najednou mu to připadalo nedůležité.

Pak jeho pohled sklouzl na višerň, která stála uprostřed zahrady a dominovala trávníku velkému asi jako tenisový kurt.

„Nikdy jsem si nemyslel, že by se něco takového vůbec mohlo stát. Člověk pořád slyší nebo čte, že je někdo nespravedlivě obviněn ze závažného trestného činu, nebo dokonce odsouzen. Zaregistruje to, ale za chvíli na to zapomene a žije si dál svůj normální, bezstarostný život. Protože takové věci se přece stávají jenom druhým. Je ale dost děsivé, jak rychle se to může změnit a jak snadné je někoho označit za potenciálního zločince. A nejbláznivější na tom je, že člověk to vlastně nemůže vyčítat ani těm policistům, protože oni *musí* právě takové stopy sledovat.“

„Ale ti policisté to vědí taky.“

„Co?“

„No to, cos právě řekl... Jak snadné je usvědčit někoho nevinného. Takže to snad budou vyšetřovat opravdu důkladně a ve všech směrech a nebudou automaticky předpokládat, že jsi měl se zmizením té ženy něco společného.“

„Doufejme.“ Patrick odtrhl oči od stromu a pohlédl na svou ženu. „Ale stejně mě to pořád děsí.“

